

Arrest

nr. 270 691 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 oktober 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 april 2018, wat werd bevestigd met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 211 634 van 26 oktober 2018. Verzoeker diende een eerst volgend verzoek om internationale bescherming in op 17 januari 2019. Dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard op 28 juni 2019. Het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing werd onontvankelijk verklaard bij arrest met nummer 231 763 van 24 januari 2020.

1.2. Verzoeker diende op 26 maart 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 4 oktober 2021 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.03.2020 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 28.07.2015 een eerste asielaanvraag in. Deze werd op 26.10.2018 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die aan betrokkene het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming weigerde. Een tweede asielaanvraag werd op 17.01.2019 door betrokkene ingediend. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen achtte op 28.06.2019 deze aanvraag niet-ontvankelijk. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende, werd op 24.01.2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De behandeling van zijn asielpcedures werden dus steeds binnen een redelijke tijd afgesloten.

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Irak en dat hij zich dient te wenden tot de Belgische ambassade in Jordanië, om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De bevoegde Belgische ambassade voor Irak is inderdaad gelegen in Amman, Jordanië, maar deze ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Deze zijn gevestigd in Irak, namelijk in de steden Bagdad en Erbil. Betrokkene kan dus in zijn thuisland via deze centers zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indienen en hoeft dus niet via de diplomatieke post in Jordanië deze aanvraag in te dienen. De nodige informatie kan betrokkene terug vinden op de link: <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgie-komen/visum-voor-belgie>.

Betrokkene haalt aan dat er voor het reizen naar Jordanië, of in casu naar Irak, om aldaar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in te dienen, met een vliegtuigreis zou moeten gebeuren en dat, gelet op het coronavirus, thans alle buitenlandse reizen afgeraden en zelfs verboden zijn. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien er momenteel geen verbod meer geldt op buitenlandse reizen. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont eveneens niet aan dat hij als Iraakse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Irak terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Tenslotte toont betrokkene niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst.

Betrokkene verwijst naar het feit dat Irak in het algemeen niet veilig en instabiel is en beweert daarom dat hij zelf slachtoffer zal worden van gewelddaden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van o.a. het UNHCR; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Irak en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Betrokkene beweert geen sociaal vangnet in Irak meer te hebben in Irak na zijn lang verblijf in België. Bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde hij echter dat zijn broer en moeder nog in het thuisland verbleven en dat hij nog regelmatig contact met hen had. Het is voor betrokkene dus geen probleem om in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, voor korte tijd bij zijn familieleden in het thuisland te verblijven.

De overige aangehaalde elementen (dat hij sinds juli 2015 in België verblijft, dat hij de Nederlandse taal spreekt en steeds gemotiveerd is om zich de Nederlandse taal eigen te maken en dit staft met verscheidene deelcertificaten, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat hij vrijwilligerswerk uitvoerde en reeds meerdere arbeidsovereenkomsten afsloot en zo zijn werkbereidheid aantoonde, dat betrokkene zijn theoretisch rijbewijs haalde, dat hij in België naar de dokter en tandarts gaat, dat hij steeds stipt zijn rekeningen zou betalen en dat hij zijn vriendschappen in België aantoonde aan de hand van verschillende verklaringen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 28.07.2015 een eerste asielaanvraag in. Deze werd op 26.10.2018 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die aan betrokkene het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming weigerde. Een tweede asielaanvraag werd op 17.01.2019 door betrokkene ingediend. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen achtte op 28.06.2019 deze aanvraag niet-ontvankelijk. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende, werd op 24.01.2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De behandeling van zijn asielprocedures werden dus steeds binnen een redelijke tijd afgesloten.

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Irak en dat hij zich dient te wenden tot de Belgische ambassade in Jordanië, om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De bevoegde Belgische ambassade voor Irak is inderdaad gelegen in Amman, Jordanië, maar deze ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Deze zijn gevestigd in Irak, namelijk in de steden Bagdad en Erbil. Betrokkene kan dus in zijn thuisland via deze centers zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indienen en hoeft dus niet via de diplomatieke post in Jordanië deze aanvraag in te dienen. De nodige informatie kan betrokkene terugvinden op de link: <http://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgie-komen/visum-voor-belgie>.

Betrokkene haalt aan dat er voor het reizen naar Jordanië of in casu naar Irak, om aldaar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis in te dienen, met een vliegtuigreis zou moeten gebeuren en dat, gelet op het coronavirus, thans alle buitenlandse reizen afgeraden en zelfs verboden zijn. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien er momenteel geen verbod meer geldt op buitenlandse reizen. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dat het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont eveneens niet aan dat hij als Iraakse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Irak terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Tenslotte toont betrokkene niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst.

Betrokkene verwijst naar het feit dat Irak in het algemeen niet veilig en instabiel is en beweert daarom dat hij zelf slachtoffer zal worden van gewelddaden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering lijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van o.a. het UNHCR. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Irak en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van schending van mensenrechten in een land, volstaan niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan een onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Betrokkene beweert geen sociaal vangnet in Irak meer te hebben na zijn lang verblijf in België. Bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde hij echter dat zijn broer en moeder nog in het thuisland verbleven en dat hij nog regelmatig contact met hen had. Het is voor betrokkene dus geen probleem om in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, voor korte tijd bij zijn familieleden in het thuisland te verblijven.

De overige aangehaalde elementen (dat hij sinds juli 2015 in België verblijft, dat hij de Nederlandse taal spreekt en steeds gemotiveerd is om zich de Nederlandse taal eigen te maken en dit staft met verscheidende deelcertificaten, dat hij een cursus maatschappelijk oriëntatie volgde, dat hij vrijwilligerswerk uitvoerde en reeds meerdere arbeidsovereenkomsten afsloot en zij zijn werkbereidheid aantoonde, dat betrokkene zijn theoretisch rijbewijs haalde, dat hij in België naar de dokter en de tandarts gaat, dat hij steeds stipt zijn rekeningen zou betalen en dat hij zijn vriendschappen in België aantoonde

aan de hand van verschillende verklaringen) verantwoord worden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009 nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing verder nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Irak en de situatie van verzoeker;

Dat immers alle recente rapporten bevestigen dat een terugkeer naar Irak in het algemeen niet veilig is, gelet op het gewapend conflict hetgeen aldaar aan de gang is, waarbij vooral sjiitische burgers een groter risico lopen om hiervan het slachtoffer te worden, nu IS voornamelijk sjiieten viseert en tot welke groep verzoeker behoort;

Dat het verder niet kan betwist worden dat er bij dit gewapend conflict willekeurig geweld aan te pas komt, nu er bij de talrijke aanslagen welke er worden gepleegd, onschuldige burgers, worden gedood;

Dat ook UNHCR deze mening is toegedaan:

“Het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) labelt het conflict in Irak als een intern gewapend conflict waarbij de betrokken partijen zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen. Irak wordt geteisterd door geweld tussen de Iraakse Veiligheidskrachten (ISF) en Koerdische strijders (Peshmerga) aan de ene kant en de Islamistische Staat van Irak (ISIS) en gewapende groeperingen aan de andere. De Iraakse overheid heeft de controle verloren over bepaalde delen van het grondgebied ten voordele van ISIS, meer bepaald in Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Kirkuk en Diyala.

Het UNHCR neemt de volgende standpunten in:

- UNHCR roept op om personen afkomstig uit Irak niet gedwongen terug te sturen, totdat de veiligheids- en mensenrechtensituatie tastbaar is verbeterd.

- Ook zouden de meeste Irakezen in aanmerking komen voor bescherming.
- UNHCR vindt het om humanitaire redenen niet opportuun om het intern vluchtalternatief toe te passen. Alle delen van het land zijn aangetast. De huidige crisis bracht een grote massa ontheemden op gang, voornamelijk in de Koerdische Regio.”

Dat bij een terugkeer naar Irak verzoeker dan ook onbetwistbaar het slachtoffer zal worden van gewelddaden, hetgeen indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat visie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, waarbij deze van oordeel is dat er zelfs geen begin van bewijs zou worden voorgelegd dat de situatie in Irak onveilig en onstabiel zou zijn, dan ook iedere verbeelding tart;

Dat het immers algemeen geweten is dat er in Irak een algemeen conflict aan de gang is, hetgeen iedereen treft, en waarvan de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid vanzelfsprekend op de hoogte is;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België; De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoordend;”

Tweede middel

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Irak, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, en werkaanbiedingen mocht ontvangen, enorm is;”.

3.2. Omwille van de onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoeker voert aan dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de toestand in Irak en de specifieke situatie van verzoeker. Volgens verzoeker bevestigen recente rapporten dat een terugkeer naar Irak niet veilig is en dat, gelet op het gewapend conflict, voornamelijk sjiitische burgers een groter risico lopen om slachtoffer te worden van IS. Ter ondersteuning van zijn betoog wijst verzoeker op een rapport van de UNHCR. In zijn verzoekschrift concludeert verzoeker dat zijn terugkeer naar Irak een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Wat de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de bestreden beslissing wordt omtrent de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM als volgt gemotiveerd:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van o.a. het UNHCR; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Irak en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen."

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er geen persoonlijke bewijzen worden geleverd waaruit kan worden afgeleid dat het leven van verzoeker in gevaar zal zijn indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat deze beoordeling in lijn ligt met de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen in het kader van de verzoeken om internationale bescherming die verzoeker indiende op 28 juli 2015 en 17 januari 2019. In het kader van deze procedures werd de toestand in Irak en verzoekers persoonlijke situatie reeds beoordeeld. Zowel in de beslissing van 24 april 2018 als in de beslissing van 28 juni 2019 motiveerde de commissaris-generaal dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaand om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Irak een reëel gevaar loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet. De beroepen die verzoeker instelde tegen voormelde beslissingen werden verworpen respectievelijk bij het arrest met nummer 211 634 van 26 oktober 2018 en het arrest met nummer 231 763 van 24 januari 2020. Verzoeker laat na te verduidelijken waarom bovenstaande beoordeling niet langer relevant is in de onderhavige zaak.

Verzoeker laat duidelijk blijken dat hij het niet eens is met de beoordeling van verweerder, doch dient de Raad vast te stellen dat verzoeker ook in zijn verzoekschrift zich beperkt tot algemene beweringen betreffende de situatie in Irak. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat echter niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Met zijn betoog toont verzoeker echter niet aan dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. In een volgend middelonderdeel voert verzoeker aan dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met zijn integratie in België. Hij wijst erop dat hij alles gedaan heeft om zijn integratie zo veel mogelijk te bevorderen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat er uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de elementen van integratie en lang verblijf die verzoeker aanvoert niet aanvaard als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Waar verzoeker motiveert dat deze motivering slechts stereotiep, geijkt of gestandaardiseerd gemotiveerd is, dient de Raad in de eerste plaats op te merken dat verweerders beoordeling steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. De bestreden beslissing behandelt daarenboven nadrukkelijk de specifieke situatie waarin verzoeker zich bevindt. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Er dient worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar waarom zijn integratie in België het voor hem zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

3.5. Voor zover verzoeker betoogt dat hij geen sociaal vangnet heeft in Irak, wordt er in de bestreden beslissing omtrent dit element als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beweert geen sociaal vangnet in Irak meer te hebben in Irak na zijn lang verblijf in België. Bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde hij echter dat zijn broer en moeder nog in het thuisland verbleven en dat hij nog regelmatig contact met hen had. Het is voor betrokkene dus geen probleem om in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, voor korte tijd bij zijn familieleden in het thuisland te verblijven.”

Verzoeker gaat volledig voorbij aan deze motivering en verduidelijkt niet waarom deze motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Hij toont geenszins aan waarom het omwille van voormeld element zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

Het eerste middel en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT